

РЕШЕНИЕ

№ 2970

гр. София, 16.06.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 30.05.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Малинова, като разгледа дело номер **2801** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното: Производството е проведено по реда на чл. 156 – 161 от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс, вр. Закона за данък върху добавената стойност.

Образувано е във връзка с подадена от „А.-2.” Е. жалба против Ревизионен акт № */20.09.2010 г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП - С., потвърден в оспорената по административен ред част, с Решение № 116/21.01.2011 г. на директора на Д. „Обжалване и управление на изпълнението” – С..

Подателят на жалбата се представлява от редовно упълномощен адвокат, който поддържа същата. Не ангажира нови доказателства. Представя писмена защита, която изцяло преповтаря съдържанието на жалбата до Съда и жалбата, подадена пред решаващия административен орган.

Ответникът – Д. на Д. „ОУИ” – С., Ч. упълномощен юрисконсулт оспорва жалбата, със становище за правилност и законосъобразност на акта. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът при С градска прокуратура счита жалбата за неоснователна. АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД приема за установени и безспорни следните факти и обстоятелства.

Ревизията на „А.-2.” Е. е възложена с издадена от началник на Сектор „Ревизии”

в Д. „Контрол” при ТД на НАП – С. Заповед № 1003165/16.04.2010 г. (изм., ЗВР № 1003955/15.05.2010 г.), за определяне на задължения по ЗДДС, за периоди: от 01.01.2007 г. до 31.12.2008 г. и по ЗКПО, за периода от 01.01.2009 г. до 31.07.2009 г. След приключване на ревизионните действия е съставен Ревизионен доклад № 1003955/02.08.2010 г., въз основа на който е издаден и РА № */20.09.2010 г., от упълномощен със Заповед № К 1003955/04.08.2010 г. орган по приходите.

През ревизирия период дружеството е извършвало търговия със стоки. Регистрирано е по ЗДДС през 2005 г. С оспорения РА са установени единствено задължения за внасяне на ДДС, за данъчни периоди: м. 06 и м. 07. 2009 г., в общ размер на 4 896, 21 лева, заедно с лихви за забава – 591, 81 лева, предвид таблицата, приложение № 1. За същите периоди дружеството е декларирало ДДС за възстановяване – 102 776, 08 лева. Различията между претенцията за право на приспадане на данъчен кредит и установеното задължение за внасяне на данък произтича от обстоятелството, че ревизиращите са квалифицирали извършени доставки към регистрирано в Р дружество “А t i m – е” не като вътреобщностни (ВОД), по смисъла на чл. 7, ал. 1 ЗДДС, а като доставки с място на изпълнение на територията на РБ, за които е приложим чл. 12, ал. 1 от същия закон.

Касае се за деклариращи от ревизираното лице за м. 06 и м. 07. 2009 г. ВОД на замразено месо, на изолиран банд, двустранна монтажна лента и опаковъчна лента, за които е издал фактури №№ 0...25/08/06/2009 г.; 0...26/24.06.2009 г.; 0...27/27.07.2009 г.; 28/30.07.2009 г.; 0...29/30.07.2009 г., на стойност – 197 100, 92 лева за месец юни и 344 455, 27 лева за месец юли. По време на ревизията органите по приходите са извършили проверки на значимите факти, включително Ч. проверки на предходните на жалбоподателя доставчици и Ч. запитване до данъчната администрация на Р. Действията в тази насока за описани изчерпателно, както в РД, така и в РА. Получените данни са анализирани подробно и обосновано. Както се каза по – горе, жалбата до Съда по нищо не се различава от тази, по която се е произнесъл с решението си Д. на Д. „ОУИ” – С., който от своя страна отново задълбочено и аргументирано е обсъдил доказателствата и изводите на ревизиращите, излагайки крайни изводи по съществото на спора. Многобройните факти и подробното им интерпретиране не налага отново Съдът да ги описва в настоящото решение.

Настоящият състав на решаващия съд изцяло споделя мотивите на Решение № 116/21.01.2011 г. на директора на Д. „ОУИ” – С., който по време на производството по административно обжалване на РА е проявил активност, допълвайки аргументите си с нови доказателства, а именно – служебно известна информация за посоченото в спорните фактури като получател на ВОД румънско дружество “А t i – е x” SRL, събрана във връзка с други ревизии. По този ред е установено, че собственик на капитала на това дружество е български гражданин – Е Т, от град В, който е заявил писмено, че всички стоки, предмет на деклариращи ВОД от български контрагенти е съхранявал в склад, нает от

румънска фирма, за което е представил договор за наем. След извършената от румънска страна насрещна проверка е установено, че посочената като наемодател на склада фирма не е сключвала договор с "ATIE SRL и никога не е имала бизнес – отношения с това дружество. По време пък на извършена на "ATIE SRL данъчна ревизия Теофилов е представил обяснителна записка, с която е отрекъл да е заявявал, че е наемал склад за съхраняване на стоки.

С жалбата до Съда отново е противопоставено възражението за некомпетентност на органа, издал ЗОКО. Твърди се абстрактно, че: при ревизията са нарушени принципите на служебно начало, обективност и добросъвестност, а при събирането на доказателствата са допуснати редица съществени нарушения, като изводите на ревизиращите са необосновани; не са съобразени разпоредбите на ЗДДС и на установилата се съдебна практика на ВАС по данъчни дела. Оспорват се всички фактически констатации, с аргументи, че: румънската администрация не е отговорила конкретно на всички поставени от ревизиращите въпроси, относно процесните доставки; по представените по време на ревизията документи по чл. 45, т. 1, б. „а" ППЗДДС ревизиращите не са направили възражения. Направено е и тълкуване на т. 2, б. а" на чл. 45 ППЗДДС (в редакцията до 01.02.2011 г.) с извода за изпълнение на изискването, от страна на дружеството. Коментирани са и останалите доводи на ревизиращите, с цитиране и тълкуване на норми от Закона за автомобилните превози. Изтъкнато е, че във връченото на дружеството уведомление по чл. 124 ДОПК, в което не е конкретизирано посоченото основание на чл. 122, ал. 1, т. 3. Изрично се подчертава, че дори да е основателно извършеното с РА начисляване на ДДС, неправилно е определен данъчният период, за който би било дължимо данъчно задължение. В тази връзка се счита, че ВОД се преценява най – рано в края на месеца, следващ този, през който ДДС е станал изискуем, т.е. за ВОД, извършена през м. 06 и м. 07.2009 г. данъкът е изискуем през м. 08 и м. 09.2009 г., които обаче са извън обхвата на ревизията.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД в настоящия състав, като прецени доказателствата и доводите на страните, съобразно изискванията на чл. 160, ал. 2 ДОПК, намира, че жалбата е процесуално допустима, за да бъде разгледана по същество.

Във връзка с оспорването на ревизионния акт решаващият административен орган е постановил в срок валидно решение, с което е потвърдил акта. Жалбата до Съда е подадена в определения в чл. 156, ал. 1 ДОПК срок и е съобразена с изискванията на чл. 2 и ал. 3, но е изцяло неоснователна.

Обжалваният ревизионен акт е издаден след възлагане от компетентен орган по приходите с редовно издадени заповеди. Заповедта, с която е бил определен органът, компетентен да издаде РА също е законосъобразна. Ответникът е представил доказателства (л.л. 14-21) за това.

Както стана ясно, основният правен спор по делото е свързан с характера на спорните доставки на замразено месо, на изолиран банд, двустранна монтажна лента и опаковъчна лента, документиран в издадени на румънското дружество

“ATIE SRL фактури за данъчни периоди м. 06 и м. 07, 2009 г. Според ответника тези доставки не са ВОД, докато жалбоподателят поддържа обратното становище.

Общите характеристики на ВОД са дефинирани в чл. 7, ал. 1 ЗДДС. Според текста на чл. 53, ал. 1 и ал. 2 вътреобщностните доставки по чл. 7, с изключение на освободените вътреобщностни доставки по чл. 38, ал. 2 са облагаеми с нулева ставка на данъка, като документите, удостоверяващи извършването на вътреобщностната доставка, се определят с правилника за прилагане на закона. Документите са посочени в чл. 45, ал. 1, т.т. 1, 2 ППЗДДС. Необходимите за доставката документи са изброени в т. 1, б. б. „а - в”, а тези, доказващи изпращането или транспортирането на стоките от територията на страната до територията на друга държава членка – в т. 2, б. „а” и б. „б”. За процесния случай е приложима нормата на т. 2, б. „а”, според която (в действащата до изменението – ДВ, брой 10/2011 г., в сила от 01.02.2011 г. редакция) се изисква транспортен документ или писмено потвърждение от получателя или упълномощено от него лице, удостоверяващи, че стоките са получени на територията на друга държава – членка, като в писменото потвърждение се посочват дата и място на получаване, вид и количество на стоката, вид, марка и регистрационен номер на превозното средство, с което е извършен транспортът. Очевидно е, че двете изисквания са алтернативно определени. Представените от жалбоподателя копия на писмени потвърждения правилно не са приети за годни да удостоверят получаване на стоките, тъй като формата им ги определя като частни документи, без достоверна дата, които не може да бъдат съпоставени с други свидетелстващи документи. По отношение на представените ЧМР (международни товарителници) също са констатирани нередовности – липса на регламентирани реквизити, липса на име на лицето, което се е подписало за получател и пр. Тогава, за да бъде удостоверено извършването на ВОД следва да бъде изследвано, дали е наличен транспортен документ, по отношение на който съществува изискването да може да удостовери, че стоките са получени на територията на другата държава – членка. За установяването на това обстоятелство ревизиращите са извършили нужните процесуални действия, събирайки достатъчно и годни доказателства, въз основа на които са изградили крайното си заключение. В решението на директора на Д. „ОУИ” – С. тези доказателства са обсъдени детайлно, като са установени несъответствия между твърденията на ревизираното дружество и получените в резултат на проверките сведения. Несъответствията са аргументирани подробно и не се налага да бъдат повтаряни отново. Доказателствата като цяло, включително приобщените по реда на чл. 155, ал. 3 ДОПК дават основание да бъде прието, че липсват безспорни данни, отразените в процесните фактури стоки да са напуснали територията на страната и да са били доставени на територията на Р.

Относно разпределянето на доказателствената тежест в производството по съдебно обжалване на РА са приложими и общите разпоредби на ГПК,

съответно на АПК. Чл. 154, ал. 1 ГПК задължава всяка от страните да установи фактите, на които основава своите искания или възражения, а чл. 170, ал. 1 от АПК определя, че административният орган и лицата, за които оспореният административен акт е благоприятен, трябва да установят съществуването на фактическите основания, посочени в него и изпълнението на законовите изисквания при издаването му. В процесния случай благоприятен факт за жалбоподателя е реалното доставяне/получаване на стоките, доколкото това служи на целта му да докаже ВОД. От друга страна, чл. 116, ал. 1, изр. първо ДОПК установява особени правила за доказване в случай, при които за установяване на задълженията на ревизираното лице е необходимо да се изяснят факти и обстоятелства извън територията на страната, като възлага тежестта за това именно на лицето. Такова доказване не бе проведено в настоящото производство. Събраните от административния орган доказателства, с които е обосновал РА не са опровергани.

Неоснователно се счита, че непредставянето от страна на румънската администрация на отговори на конкретно зададените въпроси е повлияло на обективното установяване на фактите. Както вече се каза, изводите на органите по приходите се подкрепят по несъмнен начин от всички налични доказателства. Действително, по време на ревизията на дружеството е било връчено уведомление по чл. 124 ДОПК, в което не е конкретизирано посоченото основание на чл. 122, ал. 1, т. 3. Това обаче е без правно значение, защото ревизията в крайна сметка не е извършена по реда на чл. 122 и сл. ДОПК (при особени случаи). Задълженията са установени въз основа на обективни данни, представени от ревизираното лице в стремежа му да докаже претенцията си.

Неоснователно е и възражението, че за ВОД, извършена през м. 06 и м. 07.2009 г. данъкът е изискуем през периодите м. 08 и м. 09.2009 г., които обаче са извън обхвата на ревизията. Разпоредбите на чл. 63 ЗДДС следва да бъдат съобразявани единствено в случай, че по несъмнен начин е установено наличие на ВОД, при което да бъде определена датата на възникване на данъчно събитие и от там – датата на изискуемост на данъка. Разглеждания случай определено не е такъв. Именно поради това, като са приели, че фактурираните стоки не представляват ВОД, органите по приходите обосновано и правилно са определили задължения за жалбоподателя, прилагайки правилата за облагане на доставки с място на изпълнение на територията на страната.

В заключение, оспореният ревизионен акт е издаден от компетентен орган, в предвидената форма, а по същество е правилен, законосъобразен и обоснован.

Така очертаният изход на съдебния спор определя като основателна претенцията на ответника за юрисконсултско възнаграждение. Жалбоподателят дължи такова в размер на 470 лева, определено на основание чл. 161, ал. 1, изр. трето ДОПК, вр. чл. 8, вр. чл. 7, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1/2. г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1, ал. 2, чл. 161, ал. 1 ДОПК, Административен съд С. - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата на „А.-2.” Е., против Ревизионен акт № */20.09.2010 г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП – С..

ОСЪЖДА „А.-2.” Е., БУЛСТАТ: *, с адрес: гр. С. да заплати на Д. „Обжалване и управление на изпълнението” - С. при ЦУ на НАП 470 лв. (четиристотин и седемдесет лева) юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ:

СЪДИЯ: